

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **Služby města Český Krumlov s.r.o.**, IČ: 251 51 321, se sídlem Český Krumlov, Domoradice 1, zastoupen JUDr. Petrem Neubauerem, advokátem se sídlem České Budějovice, Na Sadech 4/3, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.2.2011, č.j. 62/510/2011, 3949/ENV/11, sp.zn. 3 O 1/11 Dv,

t a k t o :

I . Žaloba se zamítá.

I I . Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu České Budějovice (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 9.12.2010, č.j. ČIŽP/42/IPP/SR01/1010343.006/10/CDV o uložení pokuty ve výši 150 000 Kč podle § 37 odst. 4 písm. b) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování v rozhodném znění (dále jen „zákon o integrované prevenci“) za provozování zařízení „Řízená skládka TKO Český Krumlov“ (dále též „skládka“) v rozporu s § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný při posouzení odvolacích námitek vycházel z výsledků provedené kontroly provozu skládky ve dnech 1.7.2010 a 13.7.2010. Na základě kontrolních zjištění dospěl k názoru, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 37 odst. 2 zákona o integrované prevenci tím, že provozoval skládku v rozporu s podmínkami

stanovenými rozhodnutím Krajského úřadu – Jihočeského kraje o žádosti o vydání integrovaného povolení ze dne 16.10.2007, č.j. KUJCK 5096/2007 OZZL/12 ve znění následných rozhodnutí o změně integrovaného povolení (dále též „Integrované povolení“). Konkrétně v rozporu s:

- 1) Podmínkou K.4. Integrovaného povolení, neboť ke dni kontroly 1.7.2010 žalobce provozoval skládku v rozporu s kapitolou D.5. Integrovaného provozního řádu skládky tím, že ukládal odpady přímo na vrstvu pneumatik volně ložených na geotextilii a nevysypaných drenážně funkčním materiálem, a to při okraji – na svahové části II. etapy skládky,
- 2) Podmínkou H.4.2. Integrovaného povolení, neboť v roce 2009 žalobce nezajistil monitoring skládkového plynu pomocí zárazných sond, i přesto, že některé jímací studny (celkem 4) byly minimálně v době měření, provedené dne 21.5.2009, zavzdušněny,
- 3) Podmínkou K.10.4. Integrovaného povolení, neboť žalobce nepřizval Krajský úřad Jihočeského kraje k předání stavby dodavatelem, které proběhlo dne 4.9.2009.

Výše uvedenými jednáními žalobce porušil § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci, čímž naplnil znaky skutkové podstaty § 37 odst. 2 zákona o integrované prevenci.

Žalobce v odvolání nepopíral, že shora uvedené podmínky Integrovaného povolení stanovené pro provozování skládky neplnil. Ke zjištěnému nedostatku v plnění podmínky K.4. uvedl, že kontrolou zjištěná absence zásypu pneumatik byla neprodleně odstraněna. Nápravné práce probíhaly až do dne 16.7.2010 a spočívaly v odtěžení vrstvy odpadu v délce cca do 100 m, pneumatiky a betonová rohož byly od navezeného odpadu očištěny, pneumatiky byly opětovně na bentonitovou rohož uloženy a v souladu s Integrovaným provozním řádem skládky zasypány těženým kamenivem. Jako nepodložené a spekulativní žalobce odmítl hodnocení správního orgánu I. stupně o možnosti vzniku závažného ohrožení životního prostředí vlivem porušení této podmínky. Zdůraznil, že izolační fólie nebyla ukládanými odpady poškozena, čímž nedošlo k úniku průsakových vod do životního prostředí ani k zahoření odpadů.

Ohledně nedostatku v plnění podmínky H.4.2. uvedl, že vznikl jednáním odborné firmy, která pro něj provádí měření skládkových plynů. Akcentoval, že daný nedostatek byl dodatečně s odbornou firmou projednán a následná měření již probíhají v souladu s Integrovaným povolením a Integrovaným provozním řádem skládky. Odmítl hodnocení správního orgánu I. stupně, že jednorázovým opomenutím měření skládkového plynu pomocí zárazných sond došlo k závažnému ohrožení životního prostředí.

Ohledně porušení poslední podmínky K.10.4. uvedl, že k ní došlo jeho administrativním pochybením. Krajský úřad Jihočeského kraje však byl o postupu dodavatelských prací na rekultivaci průběžně informován a celková zpráva s vyčíslením čerpání finančních prostředků na rekultivaci mu byla zaslána.

Žalobce v odvolání navrhl snížit výši správním orgánem I. stupně uložené pokuty, neboť porušením výše uvedených podmínek nedošlo k přímému ohrožení životního prostředí a byla provedena okamžitá náprava u podmínek H.2.4 a K.4 Integrovaného povolení.

Žalovaný v odvolacím řízení přistoupil k posouzení zákonnosti rozhodnutí o uložení pokuty v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Zdůraznil, že žalobce odvoláním nezpochybnil zjištěný skutkový stav ve správním řízení, čímž má za prokázané naplnění skutkové podstaty § 37 odst. 2 zákona o integrované prevenci ze strany žalobce. Proto se zabýval pouze přezkumem úvah správního orgánu I. stupně týkající se výše jím uložené pokuty. Upozornil, že horní hranice zákonem stanovené sankce za porušení § 37 odst. 2 zákona o integrované prevenci je 7 000 000 Kč, což svědčí o vysokém zájmu společnosti na

ochraně životního prostředí a zdraví člověka. Žalovaný vysvětlil, že v rámci správního uvážení o výši pokuty jsou zohledňována nejen hlediska stanovená v ust. § 38 odst. 2 zákona o integrované prevenci, ale rovněž další aspekty jako velikost a význam či postavení subjektu v oblasti nakládání s odpady. Žalovaný se zcela ztotožnil s hodnocením závažnosti ohrožení životního prostředí protiprávním jednáním žalobce učiněným správním orgánem I. stupně. Vyzdvihl možnost vzniku závažných následků pro životní prostředí nakládáním s odpady způsobem porušujícím podmínku K.4. Integrovaného povolení. Odmítl názor žalobce, že se jedná o spekulativní úvahy, neboť pokud by žalobce nepřistoupil k nápravě protiprávního stavu, mohlo dojít k poškození fólie, což by mělo značně nepříznivý dopad na životní prostředí. Taktéž souhlasil s posouzením porušení podmínky K.4. Integrovaného povolení správním orgánem I. stupně jako nejzávažnějšího protiprávního jednání žalobce, přestože byla následně přijata opatření k nápravě. Bezodkladné zjednání nápravy i vynaložené náklady na ni byly náležitým způsobem ze strany správního orgánu I. stupně zohledněny. Oproti tomu porušení podmínky K.10.4. Integrovaného povolení bylo správně správním orgánem I. stupně hodnoceno jako bagatelní, což plně odpovídá chráněnému zájmu. Shodně se správním orgánem I. stupně konstatoval, že ani na základě výše uvedených důvodů nelze upustit od základního významu sankce, jako prostředku sloužícího k potrestání za nezákonné jednání. Akcentoval, že žalobce je subjekt pohybující se v oblasti odpadového hospodářství již dlouhou dobu a lze od něj oprávněně očekávat a předpokládat dokonalou znalost příslušných předpisů a jejich bezzávadnou aplikaci v praxi.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému směřuje podaná žaloba.

Žalobce považoval napadené rozhodnutí jednak za nezákonné pro nesprávné hodnocení závažnosti zjištěných nedostatků při plnění podmínek K.4. a H.4.2. Integrovaného povolení pro provozování skládky, a rovněž tak za nepřezkoumatelné pro nevypořádání se s jeho odvolací námitkou, že kontrolou zjištěná pochybení neměla negativní vliv na životní prostředí. Ohledně napadeným rozhodnutím uložené sankce namítal absenci aplikace liberačních důvodů dle § 38 zákona o integrované prevenci, a nad to i její nepřiměřenou výši, a proto soudu navrhl její moderaci.

Konkrétně žalobce namítal, že správní řízení bylo zahájeno usnesením vydaným až dne 1.11.2010, ovšem v této době se již na skládce nevyskytovaly žádné nedostatky v plnění podmínky K.4. Integrovaného povolení. Žalobce totiž bezprostředně poté, kdy byl správním orgánem I. stupně upozorněn na pochybení spočívající v nesprávném způsobu ukládání odpadu, zjednal již ke dni 16.07.2010 jeho nápravu.

Ohledně zjištěného pochybení, a to neprovedení měření množství a jakosti skládkového plynu prostřednictvím zárazných sond dle podmínky H.4.2. Integrovaného povolení zdůraznil, že mu bylo přičteno k tíži vadné jednání odborné firmy Ústavu využití plynu Brno s.r.o., kterou měřením skládkových plynů pověřil. Předpokládal, že odborná firma bude postupovat v souladu s Integrovaným povolením. Tato firma k pochybení uvedla, že pokud byl v plynových studnách zjištěn vysoký obsah kyslíku a obsah metanu byl blízký nulové hodnotě, nelze na odběrové sondě následně naměřit jiné hodnoty z důvodu fyzikálního jevu, že plyn migruje tělesem skládky cestou nejmenšího odporu a tudíž není přítomen v perforované trubce obsypané šterkovým drénem, proto není přítomen ani v okolním hutněném odpadu.

Žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí jednak z důvodu absence podstatné části odůvodnění rozhodnutí a rovněž tak ji spatřoval v nevypořádání jeho odvolací námitky, týkající se neexistence negativního vlivu zjištěných nedostatků na životní prostředí.

Dále žalobce nesouhlasil s výší uložené pokuty v napadeném rozhodnutí. Jednak správním orgánům vytýkal, že neaplikovaly ustanovení § 38 zákona o integrované prevenci a neposoudily zákonem stanovené podmínky pro upuštění od potrestání v dané věci. Žalobce je přesvědčen, že v případě porušení podmínky H.4.2. Integrovaného povolení vynaložil veškeré úsilí, které bylo možné po něm požadovat, aby jejímu porušení zabránil. Jelikož měřením skládkového plynu pověřil odbornou firmu. Proto byl v dobré víře a za tento správní delikt neodpovídá. Žalovanému vytkl, že v tomto případě neupustil od uložení pokuty, přestože žalobce odstranil následky porušených povinností a přijal opatření zamezující jejich dalšímu trvání a obnově protiprávního stavu. Navíc tvrdil, že výše pokuty je nepřiměřená.

V závěru žaloby žádal soud, aby napadeným rozhodnutím uloženou pokutu přiměřeně zmírnil.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla zrušena a žalobci byly přiznány náklady soudního řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný správní orgán odmítl námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu absence podstatné části jeho odůvodnění. Poukázal na § 89 odst. 2 správního řádu, dle kterého se žalovaný ve svém rozhodnutí vypořádal zejména s hlavní a jedinou odvolací námitkou, a to zda zjištěnými pochybeními došlo či nedošlo k přímému ohrožení životního prostředí. Zdůraznil, že základní premisou pro úvahu dle § 38 odst. 2 zákona o integrované prevenci, byla skutečnost, že znakem skutkové podstaty správního deliktu dle § 37 odst. 2 zákona o integrované prevenci není vznik následku formou škody či újmy na životním prostředí. Tedy pro závěr o vině není podstatné, zda v důsledku porušení povinnosti bylo ohroženo či poškozeno životní prostředí. Dále akcentoval, že pro stanovení výše pokuty je rozhodná závažnost správního deliktu, tj. míra ohrožení životního prostředí. Poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž byly obsaženy konkrétní důvody pro určení výše sankce, a to odkaz na horní hranici sankce, která vyjadřuje hodnotu zájmu chráněného státem, dobu trvání ukládání odpadů na nepřipravenou plochu, což vyplývá z množství uložených odpadů a rozsah této plochy. Na druhé straně žalovaný správně pozitivně hodnotil zjednáání nápravy žalobcem, s výhradou, že k ní došlo až na základě provedené kontroly. Nesouhlasil s tvrzením žalobce, že uložená pokuta je zjevně nepřiměřená, neboť byla uložena ve výši cca 2% zákonem stanoveného rozpětí.

K výtce žalobce ohledně termínu zahájení řízení uvedl, že správní řízení bylo zahájeno v souladu s § 38 odst. 4 zákona o integrované prevenci. Připustil, že správní orgán I. stupně měl zahájit správní řízení bezodkladně po zjištění důvodů, které jej k tomu opravňovaly.

Odmítl námitku žalobce, že dle § 38 odst. 1 zákona o integrované prevenci neodpovídá za spáchání správního deliktu, neboť měřením skládkových plynů pověřil odbornou firmu a sám byl v dobré víře jejího řádného plnění. Tento důvod není okolností vylučující protiprávnost daného správního deliktu. Žalobcova zákonem stanovená povinnost nezávisí na smluvních ujednáních s jinými subjekty, a proto se nemůže poukazem na třetí osobu zbavit sankční odpovědnosti dle § 38 odst. 1 zákona o integrované prevenci.

Žalovaný nesouhlasil s výtkou žalobce o neaplikování § 38 odst. 2, 3 zákona o integrované prevenci správními orgány. Z citovaného zákonného ustanovení nevyplývá právní nárok na upuštění od uložení pokuty, záleží pouze na uvážení správního orgánu. Taktéž není povinností správního orgánu v rámci řízení o uložení pokuty zjišťovat z moci

úřední, zda v posuzované věci byly splněny podmínky pro upuštění od pokuty, příp. odůvodnit záporné stanovisko. Připustil, že správní orgány nepoužily § 38 odst. 3 zákona o integrované prevenci, přesto se nejedná o rozpor se zákonem.

Navíc v daném případě nebyly splněny zákonem kumulativně stanovené podmínky dle § 38 odst. 2 zákona o integrované prevenci, neboť žalobce neodstranil následky porušení povinnosti. Konkrétně nebyl schopen zpětně provést chybějící řádný monitoring skládkových plynů. Dále poukázal na porušení podmínky o správném založení svahové části skládky, kdy nebyla použita vrstva pneumatik a drenážního materiálu, což považuje za velmi závažné jednání, které neumožňuje aplikovat institut upuštění od uložení sankce.

Přihlédl také k dalším nežádoucím skutečnostem na straně žalobce, jednak že se zabývá skládkováním odpadu již delší dobu a dále, že se jedná o jeho předmět podnikání, proto jej nelze potrestat pouhým projednáním deliktu. Navíc žalobce žádá upuštění od potrestání až v žalobě.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Žalobce v replice připustil, že nemá právní nárok na upuštění od uložení pokuty, přesto je přesvědčen, že splnil podmínky pro upuštění od uložení sankce dle § 38 odst. 2, 3 zákona o integrované prevenci. Popřel tvrzení žalovaného, že neodstranil veškeré následky svých pochybení, neboť monitoring skládkových plynů nelze subsumovat pod zákonnou podmínku odstranění následků porušení povinnosti. Zákonem předvídané následky tkví pouze v tom, že z důvodu neprovedení monitoringu neměl žalobce příslušnou zprávu o výskytu skládkových plynů ve vyšším množství, čímž by mohlo dojít k ohrožení životního prostředí. Tato situace však nenastala. K ohrožení životního prostředí nedošlo, proto žalobce nemohl napravovat žádné vzniklé následky

Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci tento postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

Žaloba není důvodná.

V dané věci mezi účastníky není sporná otázka porušení zákonem stanovené povinnosti žalobcem podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty správních deliktů podle § 37 odst. 2 zákona o integrované prevenci. Žalobce nenamítal, že se nedopustil porušení zákona o integrované prevenci, nevyvracel skutková zjištění kontrolního orgánu ani to, že by jeho jednání nenaplněovala v konkrétně zjištěných případech znaky skutkové podstaty uvedených správních deliktů. Nečinil tak v podaném odvolání a nečiní tak ani v podané žalobě. Soud proto, a na základě podkladů správního řízení, jimiž jsou zejména dílčí protokol o kontrolním zjištění ze dne 1.7.2010 č.j. ČIŽP/42/IPP/1010343.001/10/CDV a protokol o kontrolním zjištění ze dne 15.07.2010 č.j. ČIŽP/42/IPP/1010343.002/10/CDV vzal za prokázané a nesporné, že se žalobce dopustil jednání v rozporu se zákonem, které spočívá v tom, že žalobce neplnil podmínky stanovené v Integrovaném povolení pro provoz skládky týkající se ochrany ovzduší. Konkrétně byla správním orgánem I. stupně zjištěna pochybení u podmínky v integrovaném povolení označené K.4. - nesprávné ukládání odpadů na skládce. Jednalo se o situaci, kdy odpady skladované na aktivní ploše skládky (při jejím okraji) byly ukládány

přímo na vrstvu pneumatik volně ložených na netkané geotextilii, a to po celém okraji odpadů ukládaných do svahu na těsnicí/drenážní vrstvu (téměř po celém okraji ukládaných a částečně překrytých odpadů na svahové části druhé etapy skládky). Dle Integrovaného provozního řádu skládky platného ke dni kontroly měly být svahové části skládky chráněny pneumatikami vysypanými drenážně funkčním materiálem tvořícím plošný filtr. V době kontroly dne 1.7.2010 však nebyl na nově zaplněné části skládky (ve svahové části) vytvořen plnohodnotný drenážní systém, což bylo v rozporu s požadavky schváleného a ve dni kontroly správním orgánem I. stupně platného Integrovaného provozního řádu skládky. Dne 13.7.2010 kontrolori zjistili, že na skládce probíhá odtěžování odpadů z okraje aktivní plochy skládky, kde docházelo k ukládání odpadů přímo na izolační fólii krytou pouze geotextilií a pneumatikami. Při poslední kontrole bylo patrné odtěžení vrstvy odpadů do hloubky cca 2 m. Ani v této hloubce však nebyl patrný žádný materiál (kromě ukládaných komunálních odpadů), který by vyplňoval prostor mezi geotextilií krytou pneumatikami a ukládanými odpady. Po odtěžení odpadu byly přeskládané pneumatiky doplňovány vrstvou prosívky z kamenolomu, která má následně plnit funkci drenážní vrstvy. Žalobce tak napravit výše uvedené pochybení.

Další neplnění podmínky dle integrovaného povolení bylo zjištěno u podmínky H.4.2 - měření jakosti a množství skládkového plynu, neboť při posledním monitoringu v květnu 2009 bylo zjištěno, že okrajové plynosběrné studny S1, S2, S6, S8 byly zavzdušněny. Při monitoringu dne 5.5.2010 byly okrajové studny S8 a S9 zavzdušněny. Při porovnání monitoringu z května 2009 a května 2010 bylo zjištěno, že studna S9 je umístěna ve druhé etapě skládky, kde první monitoring musí být realizován nejpozději při mocnosti odpadu 5m, což do dne kontroly nenastalo. Dále nebyl v roce 2009 zrealizován monitoring záraznými sondami v okolí plynosběrných studní S1, S2, S6 a S8 a v roce 2010 v okolí plynosběrné studny S8. Odběr vzorků byl proveden odbornou firmou – Ústavem využití plynu Brno s.r.o., v květnu 2009 resp. 2010, tj. v období, kdy venkovní teplota neklesla pod 5 stupňů Celsia. Údaje o termínu odběru vzorků skládkového plynu uvedené v provozním deníku a v protokolech o monitoringu jsou odlišné a nekorespondují spolu.

U podmínek pro čerpání finanční rezervy pro rekultivaci části první etapy skládky bylo zjištěno pochybení u podmínky K.10.4, neboť žalobce nepřizval příslušný krajský úřad dne 4.9.2009 k předání stavby (tj. stavební práce související s uzavíráním a rekultivací části I. etapy skládky).

Stěžejní otázkou sporu mezi účastníky řízení je posouzení nepřezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, a zda se žalovaný dopustil nesprávného právního posouzení věci s ohledem na posouzení otázky existence správní odpovědnosti žalobce dle § 38 zákona o integrované prevenci a otázky přiměřenosti výše uložené sankce v daném případě.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 2 písm. a) zákona o integrované prevenci pro účely tohoto zákona se rozumí zařízením stacionární technická jednotka, ve které probíhá jedna či více průmyslových činností uvedených v příloze č.1 k tomuto zákonu, a jakékoli další s tím přímo spojené činnosti, které po technické stránce souvisejí s průmyslovými činnostmi uvedenými v příloze č.1 k tomuto zákonu probíhajícími v dotčeném místě a mohly by ovlivnit emise a znečištění, nejde-li o stacionární technickou jednotku používanou k výzkumu, vývoji a zkoušení nových výrobků a procesů; za zařízení se považuje i stacionární technická jednotka neuvedená v příloze č. 1 k tomuto zákonu, jestliže provozovatel zařízení pro ni požádá o vydání integrovaného povolení,

Podle § 2 písm. g) zákona o integrované prevenci integrovaným povolením rozhodnutí, kterým se stanoví podmínky k provozu zařízení, včetně provozu činností přímo spojených s provozem zařízení v místě a které se vydává namísto rozhodnutí, stanovisek, vyjádření a souhlasů vydávaných podle zvláštních právních předpisů v oblasti ochrany životního prostředí, ochrany veřejného zdraví a v oblasti zemědělství, pokud to tyto předpisy umožňují.

Dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci provozovatel zařízení je povinen provozovat zařízení v souladu s integrovaným povolením vydaným podle tohoto zákona.

Podle § 37 odst. 2 zákona o integrované prevenci právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako provozovatel zařízení dopustí správního deliktu tím, že provozuje zařízení bez platného integrovaného povolení, bez pravomocného rozhodnutí o podstatné změně integrovaného povolení nebo v rozporu s podmínkami integrovaného povolení.

Podle § 37 odst. 4 písm. b) zákona o integrované prevenci za správní delikt se uloží pokuta do 7 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavců 2 a 3.

Podle § 38 odst. 1 zákona o integrované prevenci právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Podle § 38 odst. 2 zákona o integrované prevenci při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání, ke vzniklým nebo hrozícím škodlivým následkům v oblasti životního prostředí, nebo v oblasti zdraví člověka a době trvání protiprávního stavu.

Podle § 38 odst. 3 zákona o integrované prevenci je-li projednán správní delikt spáchaný provozovatelem zařízení, lze od uložení pokuty upustit, jestliže provozovatel zařízení zajistil odstranění následků porušení povinnosti a přijal opatření zamezující dalšímu trvání nebo obnově protiprávního stavu.

Podle § 78 odst. 2 zák.č. 150/2002Sb., soudní řád správní v rozhodném znění (dále jen „s. ř. s.“) rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Předně žalobce v žalobě namítal nesprávné právní posouzení věci správními orgány, neboť správní řízení bylo zahájeno až usnesením ze dne 1.11.2010, což bylo v době, kdy již na skládce neexistovaly žádné kontrolou zjištěné nedostatky. Připustil, že při první kontrole provedené správním orgánem I. stupně na skládce byly zjištěny nedostatky spočívající v neukládání odpadu přímo na vrstvu pneumatik volně ložených na geotextilii a nevysypaných drážně funkčním materiálem, ale jakmile byl na tento nedostatek upozorněn, učinil vše k tomu, aby byl tento nedostatek odstraněn. Vrstvu odpadu odtěžil a vše uvedl

v soulad s Integrovaným provozním řádem skládky tak, že již dne 16.7.2010 byl zjištěný nedostatek odstraněn.

Soud uvádí, že je pravdou, že okamžik zahájení správního řízení je určen okamžikem oznámení o jeho zahájení, v tomto případě usnesením o zahájení správního řízení ze dne 1.11.2010. Je třeba si však uvědomit, že odpovědnost za správní delikty, jejichž skutkové podstaty jsou vymezeny v § 37 zákona o integrované prevenci, má objektivní charakter; nejde tedy o odpovědnost za zavinění, ale ani o odpovědnost za výsledek. Základním předpokladem pro uložení sankce je skutečnost, že poškození nebo ohrožení zákonem chráněného zájmu nastalo provozní činností, činností právnické osoby nebo tehdy, jestliže tento důvod vznikl při činnosti právnické osoby jednáním nebo opomenutím osob, které právnická osoba k této činnosti použila. Žalobce, jakožto provozovatel skládky, se správního deliktu dopustil tím, že ji provozoval v rozporu s podmínkami závazného Integrovaného povolení, což bylo zjištěno kontrolami správního orgánu I. stupně ve dnech 1.7.2010 a 13.7.2010. Kontrolami zjištěná pochybení, konkrétně nedostatečný způsob ukládání odpadu, neprovedení řádného měření skládkových plynů a nepřizvání příslušného krajského úřadu k předání stavby, jsou jednání, kterými žalobce naplnil skutkovou podstatu správního deliktu § 37 zákona o integrované prevenci, a proto bylo se žalobcem zahájeno správní řízení. Skutečnost, že žalobce následně svým jednáním zajistil u podmínky spočívající v nedostatečném způsobu ukládání odpadu odstranění jejích následků a následně přijal opatření zamezující dalšímu trvání porušení zákona u druhé podmínky spočívající v měření skládkových plynů, ničeho nemění na deliktní odpovědnosti žalobce za porušení všech tří podmínek Integrovaného povolení tak, jak byla zjištěna při kontrolách správního orgánu I. stupně již ve dnech 1.7.2010 a 13.10.2010. Správní orgány obou stupňů proto nepochybily, jestliže shledaly žalobce odpovědného za jednání, popsaná v žalobou napadeném rozhodnutí jako dílčí a jednotlivá porušení citovaných ustanovení zákona, respektive bodů vydaného Integrovaného povolení. Žalobce provozoval areál zařízení skládky s tím, že jde o zařízení určené ke sběru a úpravě odpadů, proto byl v souladu se správním řádem postižen za neplnění povinností, které mu z provozování takového zařízení obecně závazný předpis ukládá. Jednání žalobce spočívající v následném zjednání nápravy u dvou pochybení byla náležitě ze strany správních orgánů zohledněna při určení nízké výše sankce.

Tedy výsledky provedených kontrol na skládce samé zcela jednoznačně nasvědčují závěru, že žalobce svým povinností řádně provozovat skládku nedostál, a proto byla správními orgány zcela v souladu s právními předpisy vyvozena odpovědnost žalobce za jednání, v němž správní orgány shledaly naplnění zákonných znaků skutkové podstaty správního deliktu, výslovně a jednoznačně uvedených ve výroku rozhodnutí, byť s pozdějším datem.

K námitce, v níž žalobce uváděl, že za vytýkaný správní delikt spočívající v nesprávném monitoringu skládkových plynů dle Integrovaného povolení na skládce dle § 38 odst. 1 zákona o integrované prevenci neodpovídá, neboť prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, soud uvádí následující.

Žalobce nezpochybňoval zjištěný skutkový stav věci, jeho námitka se týkala pouze toho, že za dané jednání nenese odpovědnost, neboť je svěřil odborné firmě a spoléhal na její profesionální činnost v souladu se zákony. Jak je již uvedeno výše, žalobce jako provozovatel skládky odpovídá za plnění povinností schválených v Integrovaném povolení, na základě kterých je oprávněn danou skládku provozovat. Takový postup, kdy by se žalobce mohl vyvázat ze své odpovědnosti tím, že by plnění povinností, které mu zákon a v tomto případě konkrétně Integrované povolení ukládá a převedl je na jiné osoby, by byl zcela v rozporu s účelem a logikou právní úpravy provozování skládek odpadu, ohrožujícího životní prostředí, přírodu a krajinu.

Soud se neztotožňuje ani s námitkami o nepřiměřené výši uložené sankce. Uvádí, že jakkoliv má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.06.2005, č.j. 8 As 5/2005-53). Mezi tyto principy správního rozhodování přitom patří i úplnost, respektive dostatečná odůvodněnost rozhodnutí správního orgánu, které v konečném důsledku vyvolají i jeho přesvědčivost. Správní orgán je tak povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které zákon předkládá a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.

Dle názoru soudu obě správní rozhodnutí výše stanoveným požadavkům na odůvodnění správního rozhodnutí, resp. na jeho přesvědčivost odpovídají. Odůvodněním výše pokuty se podrobně zabývaly oba správní orgány ve svých rozhodnutích, z jejichž obsahu vyplývá, že správní orgán zohlednil jako nejvíce přitěžující skutečnost okolnost, že porušením první podmínky rozhodnutí Integrovaného povolení – nesprávným ukládáním odpadu - bylo přímo ohroženo životní prostředí, a to v takové míře, že zde bylo možné navodit stav, který je vnímán jako havarijní. Nadto přihlédl ke skutečnosti, že tento protiprávní stav trval po delší dobu. Taktéž porušení druhé podmínky rozhodnutí Integrovaného povolení spočívající v opomenutí monitoringu skládkových plynů pomocí zárazných sond posoudily správní orgány jako závažné porušení a ohrožení životního prostředí, byť v menší míře než v předcházejícím případě. V případě porušení třetí podmínky jednoznačně správní orgány konstatovaly, že se jedná o delikt bez významnějšího vlivu na životní prostředí. Přesto tímto správním deliktem došlo ke vzniku ohrožujícího stavu, neboť správní orgány neměly možnost stavbu zkontrolovat. Na druhé straně za polehčující okolnosti byly konstатовány skutečnosti, že žalobce bezprostředně po zjištění nedostatků začal v případě první podmínky tyto odstraňovat, u druhé podmínky je zde ještě určitý časový úsek, ve kterém lze za rok 2010 porušení povinnosti zhojit. Nejvyšší finanční sankce byla tak stanovena v důsledku porušení první podmínky Integrovaného povolení, neboť přestože bylo přihlédnuto k započetí odstraňování následků porušení i k nezbytnosti vynaložení finančních nákladů na restituci, přesto správní orgán zejména I. stupně konstatoval nevytvoření drenážní vrstvy po celé délce skládkového tělesa II. etapy skládky za velmi závažné porušení Integrovaného provozního řádu skládky, které mělo za následek závažné ohrožení životního prostředí. Sankce za toto

porušení byla stanovena ve výši 120 000 Kč. Za zbývající dvě porušení podmínek rozhodnutí Integrovaného provozního řádu skládky, byly stanoveny sankce ve výrazně nižší míře, a to ve výši 30 000 Kč.

Pokud žalobce namítá, že se žalovaný nevypořádal s možností upustit od potrestání žalobce v daném případě dle § 38 odst. 3 zákona o integrované prevenci, soud uvádí, že v odvolání ze dne 22.12.2010 žalobce tuto námitku vůči správnímu orgánu I. stupně neuplatil. Pouze žádal o zohlednění veškerých skutečností ve svůj prospěch a o zmírnění případné sankce. K této námitce se žalovaný v podstatě vyjádřil tím, že odkázal a plně se ztotožnil s úvahou správního orgánu I. stupně týkající se hodnocení závažnosti ohrožení životního prostředí. Dle názoru soudu žalovaný nepochybil, pokud neupustil od uložení pokuty v daném případě dle § 38 odst. 3 zákona o integrované prevenci, neboť nebyla splněna první podmínkou kumulativně stanovená podmínka pro možnost upuštění od uložení pokuty pro žalobce. Jedná se o podmínku spočívající v zajištění odstranění následků porušení povinnosti, jelikož jak správně uvedl správní orgán I. stupně nebylo již ani z podstaty porušení druhé a třetí podmínky Integrovaného povolení možné vzniklý stav zhojit, jestliže žalobce za uplynulý rok 2009 již dodatečně nemohl učinit řádný monitoring skládkových plynů a taktéž již nebylo v jeho možnostech znovu předat (již jednou předanou) stavbu za přítomnosti příslušného krajského úřadu. Navíc žalovaný akcentoval skutečnost, že žalobce se pohybuje v oblasti odpadového hospodářství dlouhou dobu a jakožto provozovatel skládky je od něj po právu očekávat dokonalou znalost předpisů a jejich bezzávadnou aplikaci. Žalovaný správně konstatoval, že nelze upustit od významu sankce jako takové vzhledem na významné porušení první podmínky Integrovaného povolení – nesprávného ukládání odpadu.

Závěrem soud konstatuje, že správní orgány pečlivě zvažovaly okolnosti daného případu a rozlišovaly přitěžující a polehčující skutečnosti, zejména z hlediska jejich konkrétního dopadu na daný případ. Správní uvážení o výši ukládané finanční sankce tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled žalobce na způsob hodnocení těchto rozhodujících skutečností správními orgány není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. Závěry, k nimž správní orgány dospěly při hodnocení rozhodujících skutečností a při správním uvážení o výši pokuty, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování.

Soud považuje za lichou i námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a správního uvážení. Žalovaný své rozhodnutí řádně odůvodnil, když reagoval na veškeré výtky obsažené v odvolání žalobce. Je pravdou, že ke konkrétním výtkám ohledně nenaplnění podmínek Integrovaného povolení ze strany žalobce se žalovaný vyjádřil tím způsobem, že plně odkázal na rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Soud však v tomto postupu neshledává pochybení zásadního významu, které by mělo vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Nadto žalovaný konstatoval, že nebyl zpochybněn ze strany žalobce zjištěný skutkový stav ve věci, proto považoval jednání žalobce za prokázané. Více se věnoval výši uložené pokuty, která byla žalobcem v odvolání rozporována. Soud dále uvádí, že neshledal v napadeném rozhodnutí rozpor výroku s jeho odůvodněním, neboť rozhodnutí obsahuje náležité právní závěry, které vyplývají z rozhodných skutkových okolností a v nich

uvedené důvody jsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Odůvodnění rozhodnutí je logické, vyplývají z něj skutkové a právní důvody, které vedly žalovaného k vydání rozhodnutí (v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu).

Soud se dále zabýval návrhem žalobce na moderaci uloženého trestu, ale ani tento návrh neshledal opodstatněným.

Předně žalobce vůbec netvrdil, že by žalovaným uložený trest za správní delikt byl ve zjevně nepřiměřené výši, pouze poukazoval na tu skutečnost, že mělo být od uložení sankce upuštěno. Sám soud zjevnou nepřiměřenost uloženého trestu nezjistil, neboť ust. § 37 odst. 4 písm. b) zákona o integrované prevenci umožňuje za žalobcem spáchaný správní delikt uložit pokutu až ve výši 7 000 000 Kč, přičemž žalobci byla uložena pokuta pouze ve výši 150 000 Kč, tj. pouze v minimální výši. Podle stanoviska soudu se správní orgány náležitě vypořádaly s jednotlivými hledisky, které jsou podle zákona významné pro rozhodování o výši pokuty (§ 38 odst. 1, 2, 3 zákona o integrované prevenci). Úvahy, které správní orgány vedly k uložení pokuty žalobci v dané výši, jsou v napadeném rozhodnutí popsány dostatečně srozumitelným a určitým způsobem a soud se s nimi ztotožňuje. V návaznosti na výše uvedené nelze pokutu, kterou žalovaný ve výsledku žalobci uložil a jejíž výše odpovídá toliko 2 % maximální zákonné sazby, považovat za nepřiměřenou, tím méně za zjevně nepřiměřenou. Z tohoto důvodu soud nevyhověl návrhu žalobce na moderaci uloženého trestu, ani na upuštění od potrestání, neboť o upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může v souladu s § 78 odst. 2 s. ř. s., rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, k čemuž v daném případě nedošlo.

Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, soud proto nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. z a m í t l .

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný, a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. února 2015

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.